

УВОД

Изследването на хайдушкия фолклор, като значима част от българската фолкорна култура, изисква подход, предполагащ разкриването на системния му характер, ролята и функциите му в общественото съзнание. Може би е най-удачно осмислянето на хайдушкия фолклор да се осъществява в контекста на предложени в нашата фолклористика термин **ФОЛКЛОРНА ИСТОРИЯ**./1/ Чрез този термин се осмисля съхраняването и предаването на историческа информация от етноса за етноса със средствата на фолклорната традиция, и че това е историята на етноса, съхранена чрез фолклорната култура./2/

Категорично може да се твърди, че създаването, живота и възпроизводството на хайдушкия фолклор е изцяло обвързано с конкретна историческа информация, или по-точно казано, е продукт на интерпретацията на конкретното историческо събитие, осмисляно чрез битувания във фолклорната традиция митопоетичен комплекс и регионалните му и локални прояви. Заради това се налага и утвърждава разглеждането на хайдушкия фолклор да се осъществява с оглед динамичното единство между хайдушките песни във всичките им поетични разновидности и хайдушкото предание в неговите варианти. Разбира се, задължително трябва да се има пред вид динамичното и продължително взаимодействие между епико-художественото наследство и новите исторически реалии, в които хайдутството има своите конкретни място и роля, процесът на нагаждане на новия смисъл към старите форми, довел до формирането на новата семантика на образите./3/